

προσποιηθῇ ὅτι τράγῳματι εἶναι μετνημ-
φισμένος.

— «Α! ἀλλὰ καθεὶς δὲν εἶναι τόσον ἐξυ-
πνος, ὡς σύ» ἀπαντᾷ. «Εἶχον ἀπελπισθῇ,
σκεπτόμενος ὑπὸ τί ἐνδύμα νὰ ἐλθῶ ἕως
δοῦτο ἐξήτησα τὴν γνώμην τοῦ Γέρω-Μαρ-
τίνου, τοῦ διευθυντοῦ τῶν ἐγκληματικῶν
φυλακῶν ἐδῶ πλῆσιον, ὅστις μοι εἶπεν.
«Μεταμφισθῇτι ὡς εἰς ἐγκληματίας· ἐγὼ
σοὶ δανείζω τὰ ἐνδύματα. Καὶ ἄμ' ἐπὶ
ἄμ' ἔργον.»

— «Ποῖος εἶναι ὁ φίλος σου ὁ μετνημ-
φισμένος ἐγκληματίας;» ἐρωτᾷ ἡ δεσπο-
νὶς Μαρία, ὅτε ὁ λοχαγὸς Φ. διέρχεται
πλῆσιον τῆς. «Σύστησέ τον εἰς ἐμέ· εἰ-
ξεύρεις πόσον ἀγαπῶ τὰς πρωτοτυπίας.»

Ἡ Μαρία ἐχόρευσε δις μὲ τὸν ἀριθμὸν
21, ὃν τινα τῇ ἐδύστησεν ὁ λοχαγὸς ὑπὸ
τὸ ὄνομα Αἰμύλιος Ζ. Καὶ ἐνόσφῃ ἦτο πλῆ-
σιον τῆς, αἱ μετ' αὐτῆς διάφοροι ὁμιλίας
δὲν τὸν ἄφινον νὰ σκεθῇ τὴν θέσιν του,
ὅτε ὅμως ὁ διὰ τὸν ἐπόμενον χορὸν συγ-
χορευτῆς τῆς ἦλθε πρὸς ζήτησιν τῆς Μα-
ρίας καὶ ὁ ἀριθμ. 21 ἔμεινε μόνος, ἀνελο-
γίσθη τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχε. — «Ἐπὶ
τέλους, ἀνακαλύπτει τὸν διάδρομον καὶ
ἐξέρχεται εἰς τὸ πρόθυρον, βέβαιος ὢν
ὅτι οἱ μετνημφισμένοι εἶχον ἐναποθέσει
ἐκεῖ που τὰ ἐνδύματά των, πρὶν εἰσελ-
θῶσιν εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ χοροῦ. Ἐπω-
φελοῦμενος δὲ τῆς εὐκαιρίας, ὁπότε οὐ-
δεὶς ἦτο παρών, τολμηρῶς ἰδιοποιεῖται ἐν
ἀπὸ τὰ δέματα ἐκεῖνα καί, εἰς ὀλίγας στιγ-
μὰς ἐνδύεται τὰ ἐν αὐτῷ ἐνδύματα. Ἡ
ἀλλαγὴ ἐγένετο... Ἐνῶ δὲ ἐσκέπτετο ἐάν
πρέπει νὰ κρύψῃ ἢ ὄχι τὰ ἐνδύματα τοῦ
καταδίκου, ὅτινα μόλις εἶχεν ἐκβάλει, ὁ
λοχαγὸς ἐμφανίζεται.

«Αἰ, ἀναχωρεῖς;» τὸν ἐρωτᾷ.

«Ναί, πρέπει νὰ πηγαίνω».

«Ἀλλ' εἶναι μόλις δωδεκάτη ὥρα».

«Ἀκριδῶς. Ἀλλὰ βλέπετε κρατῶ πνευ-
ματοπαλεῖον εἰς τὸ Σ. καὶ φοβοῦμαι μὴ-
πως οἱ ὑπηρεταὶ μου κάμνουν καμμίαν
ἀνοσιάν ἀπόψε, καὶ τὸ ἀφήσουν ἀνοικτὸν
πλεόν τῆς προσδιορισμένης ὥρας... καὶ
δὲν μὲ συμφέρει νὰ τιμωρηθῶ διὰ προστι-
μου. Σκέπτομαι ὅθεν νὰ διέλθω ἐκεῖθεν
καὶ τοὺς ἐπιπλήξω.»

Ὁ λοχαγὸς ἐλπίσθη πολὺ ὅτε ἐδύστησε
ἐντόπιον πνευματοπαλῶν εἰς τὴν Μαρίαν.
Νὰ ἐπιπλήξῃ ὅμως τὸν ἄνθρωπον δὲν δύ-
ναται, καθότι ἡ Μαρία μόνη τῆς ἐξήτησε
τὴν σύστασιν. Πρὶν δὲ ἡ τελειώσῃ ἡ ἐκ-
πλήξις του, ὁ νέος του γνώριμος μὲ ἐν
«Καλὴν νύκτα» εἶχεν ἀναχωρῆσει...

«Τὶ τρομερὰ ἀναιδεια» μουρμουρίζει ὁ
λοχαγὸς. Αἰφνίς οἱ ὀφθαλμοὶ του πίπτου-
σιν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων ἅτινα ὁ ἀναχω-
ρήσας πνευματοπαλῶν εἶχεν ἐναποθέσει
εἰς τινα γωνίαν. «Ἀλήθεια, μοι ἐπέρχεται
μία ἰδέα. Τὶ νόστιμος θὰ ἐφαίνόμην μ' αὐτὰ
τὰ ἐνδύματα τοῦ καταδίκου καὶ μὲ τὸ
πρόσωπον χρωματισμένον ὡς ἀρλεκίνος...
Αὐτὸς τὰ ἄφησεν ὅλα, σκούφον, ἐπανωφό-
ριον, παντελόνιον, κάλτσες, ὑποδήματα.
Θὰ τὰ φορέσω! Στὸ διάβολο! Ὅπως δὴ ποτε
θὰ διασκεδάσω τὴν Μαρίαν...» Τὰ φορεῖ
εἰσέρχεται πάλιν εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ
χοροῦ καὶ δυνατοὶ γέλωτες ὑποδέχονται
τὴν ἀλλόκοτον ἐμφάνισιν του. Πράγματι

διασκεδάσει τὴν Μαρίαν. Συγχαίρει δὲ
ἐαυτὸν ὅτι ἔκαμε αἰσθησιν.

... Κάμνει αἰσθησιν πλείοτερον
παρ' ὅσον ἐσκέφθη... Δὲν παρέρχεται
πολὺς καιρὸς καὶ κλητῆρες μετὰ στρα-
τιωτῶν εἰσέρχονται ἐν τῇ αἰθούσῃ, βα-
ρεῖα δὲ χεῖρ τίθεται ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ λο-
χαγῶ. Μήπως εἶναι καὶ αὐτοὶ μετνημ-
φισμένοι; «Ὁχι εἶναι πραγματικότης. Ἐρ-
χονται πρὸς ζήτησιν τοῦ ἀριθμοῦ 21...
Ἐναντίων ὧν τῶν ἐξηγήσεων καὶ φιλο-
νειακῶν ἐπιμένουσιν ὅπως ὀδηγήσωσιν αὐ-
τὸν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης τοῦ Δημαρχείου,
ἐνθα ἀνέμενεν ἄμαξα καὶ ἀπομακρύνονται

Ἐννοτεῖται ὅτι ἡ ταυτότης του ἀπο-
ποδεικνύεται τὴν ἀκόλουθον πρωτῶν, ἀλλὰ
διὰ τὸν λοχαγὸν δὲν ἦτον εὐχάριστον,
καθότι παρ' ὀλίγου ν' ἀπωλέσῃ τὸν βαθ-
μόν του ὡς συντελέσας εἰς ἀπόδρασιν κα-
ταδίκου. Ἡ ἀνὰ μνήσιν ὅμως τοῦ συμβάν-
τος τοῦτου εἰσέτι διαμένει ἐν τῇ μνήμῃ
του. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Μαρίαν, συχνὰ
ἀναλογίζεται μ' αἰσθημα τρόμου καὶ εὐ-
σπλαχνίας τὸν συγχορευτὴν τῆς καὶ τὰ
δύο ἐκεῖνα ἀείμνηστα βάλς· εἶνε δὲ ἀπο-
φασισμένη εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ ἀρέσκηται
τόσον πολὺ εἰς τὰς πρωτοτυπίας καὶ πρὸ
πάντων εἰς χοροὺς μετνημφισμένων.

Ὡς πρὸς τὸν Ἀριθμὸν 21 — οὐδεὶς γνω-
ρίζει περὶ αὐτοῦ τι...

(Sein Nanter)

Κ. Η. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Ὁ κοιμητήριον ἦτο πλῆρες ἀξιωματι-
κῶν, εἶχε τὴν ὄψιν πεδίου ἀνθισμέ-
νου ἀπὸ τὰ πηλίκια καὶ τὰ κόκκινα
πανταλόνια, ἀπὸ τὰ γαλόνια καὶ τὰ ἐκ
χρυσοῦ κομδία, ἀπὸ τὰ ξίφη καὶ τὰ ἐξ ὀρ-
γύρου σπρέϊτια τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπι-
τελείου. Εἶχον ἐνταφιάσει πρὸ ὀλίγου τὴν
σύζυγον τοῦ συνταγματάρχου Λιμουζέν.
Ἐπὶ τῇ πρὸ δύο ἡμερῶν λουομένη, εἶχε
τελειώσει ἡ νεκρόσιμος ἀκολουθία, οἱ
ιερεῖς εἶχον ἀπέλθει, ἀλλ' ὁ συνταγματάρ-
χης, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ δύο ἀξιωμα-
τικῶν του, ἔμενε ὀρθὸς ἐνώπιον τοῦ λάκ-
κου ἐκείνου ἐντὸς τοῦ βάθους τοῦ ὁποῖου
ἐβλεπεν ἀκόμῃ τὸ ξύλινον κιβώτιον, τὸ
ὁποῖον ἐκρυπτε, παρεμορφωμένον ἥδη τὸ
σῶμα τῆς νεαρᾶς συζύγου του.

Ἦτο σχεδὸν γέρον, ὑψηλός, ἀδύνατος
μὲ λευκοὺς μύστακας, ἐνυμφεύθη πρὸ
τριῶν ἐτῶν, τὴν θυγατέρα ἐνός τῶν συνα-
δέλφων του, μείναςαν ὀρφανὴν μετὰ τῶν
θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς τοῦ συνταγμα-
τάρχου Σορτίς.

Ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ ὑπολοχαγός, ἐπὶ τῶν
ὁποίων ἐστηρίζετο ὁ συνταγματάρχης προ-
σεπάθον νὰ τὸν ἀπομακρύνωσι. Ἐπόμενῃ,
τοὺς ὀφθαλμοὺς πλῆρες δακρύων, τὰ ὁποῖα
δὲν ἄφινε νὰ ῥέωσιν ἐξ ἡρωϊσμοῦ καὶ ἐ-
ψιθυρίζε: «Ὁχι, ὄχι ἀκόμῃ ὀλίγον», ἐπέ-
μενε νὰ μένῃ ἐκεῖ μὲ λυγισμένα γόνατα,
εἰς τὸ χεῖλος τοῦ λάκκου ἐκείνου ὁ ὁποῖος
τοῦ ἐφαίνετο ἄβυσσος, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου
εἶχε πέσει ἡ καρδιά του καὶ ἡ ζωὴ του,
πάν ὅτι τῷ ὑπελείπετο ἐπὶ τῆς γῆς.

Αἰφνίς ὁ στρατηγὸς Ὀρμόν ἐπλησίασε
καὶ λαμβάνων τὸν συνταγματάρχην ἐκ τοῦ

βραχίονος τὸν ἀπῆγαγε σχεδὸν διὰ τῆς
βίας:

— Πηγαίνωμεν, πηγαίνωμεν ὀρχαῖς μου
συνάδελφε τῷ λέγει, δὲν πρέπει νὰ μένης
ἐδῶ.

Ὁ Συνταγματάρχης ὑπήκουσε καὶ ἐπέ-
στρεψεν οἴκαδε. Καθὼς ἦνοιγε τὴν θύραν
τοῦ γραφείου του παρετήρησεν ἐπὶ τῆς
τραπέζης του μίαν ἐπιστολήν. Τὴν ἔλαβε
εἰς τὰς χεῖρας του καὶ παρ' ὀλίγον νὰ
πέσῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς συγκι-
νήσεως, ἀνεγνώρισε τὴν γραφὴν τῆς συ-
ζύγου του. Ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε γραμματό-
σημον μὲ ἡμερομηνίαν τῆς ἰσῆς ταύτης
ἡμέρας. Ἐξέσχισε τὸν φάκελλον καὶ ἀνέ-
γνωσε:

Πατερ!

«Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς καλῶ ἀκόμῃ
πατέρα καθὼς ἄλλοτε. Ὅταν θὰ λάβετε
τὴν ἐπιστολήν μου ταύτην θὰ εἶμαι ἀπο-
θαμμένη καὶ ὑπὸ τὴν γῆν. Τότε, ἴσως,
δυνατὸν νὰ με συγχωρήσετε. Δὲν ἐπιθυμῶ,
δὲν ζητῶ νὰ σᾶς συγκινήσω, οὔτε νὰ ἐλα-
φρύνω τὸ σῆμα μου. Θὰ σᾶς εἴπω μόνον
μὲ ὅλην τὴν εὐκρίνειαν γ ναικὸς ἦτις
ἐντὸς μιᾶς ὥρας μέλλει νὰ φανευθῇ, τὴν
καθαυτὴ ἀλήθειαν. Ὅταν μὲ ἐνυμφεύθητε,
ἀπο γενναιοφροσύνην, παρεδόθην εἰς ὑ-
μᾶς ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ σᾶς ἠγάπησα
μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν, ὡς ἀγαπᾷ νεα-
ρὰ κόρη.

Σᾶς ἠγάπησα ὡς ἠγάπων τὸν πατέρα
μου, σχεδὸν τόσον· μίαν ἡμέραν καθὼς
ἐκατήμην ἐπὶ τῶν γονάτων σας καὶ μὲ
ἡσπάζεσθε, σᾶς ἐκάλεσα «πατέρα» χωρὶς
νὰ τὸ θέλω. Ἦτο κραυγὴ τῆς καρδίας
μου, ἐνστικτός, αὐθόρμητος. Ἀληθῶς,
εἰσθε δι' ἐμὲ πατὴρ τίποτε ἄλλο ἢ πατὴρ.
Ἐμειδιάσατε καὶ μοι εἶπατε: «Κάλεϊ με
οὕτω πάντοτε τέκνον μου τοῦτο μὲ εὐχα-
ριστεῖ».

Ἦλθομεν εἰς ταύτην τὴν πόλιν καὶ συγ-
χωρήσατε με πάτερ, ἠγάπησα. Ἐπέμει-
νον ἐπὶ μακρόν, σχεδὸν δύο ἔτη, ἀνα-
γνώσατε καλῶς, σχεδὸν δύο ἔτει καὶ κα-
τόπιν ὑπέκυψα, ἔγινα ἐνοχος ἀπωλέσθην.

Ὅσον δι' αὐτόν; Δὲν θὰ μαντεύσητε τις
εἶναι. Εἶμαι πολὺ ἡσυχὸς ὡς πρὸς τοῦτο,
ἀφοῦ ἦσαν δώδεκα ἀξιωματικοί, πάντοτε
πὲρὶξ μου καὶ μαζὶ μου, τοὺς ὁποῖους
ὀνομάζετε τοὺς δώδεκα ἀστεριόμους μου.

Πάτερ, μὴ προσπαθήσετε νὰ τὸν γνω-
ρίσετε καὶ μὴ μισήτε αὐτόν. Ἐκαμε ἐ-
κεῖνο ὅπερ ὅστις δὴποτε ἠθελε κάμει εὐ-
ρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν του· ἔπειτα εἶ-
μαι βεβαία ὅτι μὲ ἠγάπα ὡσαύτως μὲ ὅλην
τοὺ τὴν καρδίαν.

Ἀλλ' ἀκούσατε: ἡμέραν τινα εἶχομεν
συνέντευξιν εἰς τὴν νῆσον τῆς Μπεκός
γνωρίζετε τοὺς μικρὰν νῆσον, πλῆσιον τοῦ
μίλου.

Ἐγὼ ὤφειλον νὰ τὸν συναντήσω κολυμ-
δῶσα καὶ αὐτὸς ὤφειλε νὰ περιμένῃ ἐντὸς
τῶν θάμνων καὶ ἔπειτα νὰ μένῃ ἐκεῖ μέ-
χρι τῆς νυκτὸς διὰ νὰ μὴ τὸν ἐβλεπέ τις
ἀναχωροῦντα. Μόλις συννητήθημεν, οἱ
κλάδοι ἀνοίγονται καὶ βλέπομεν τὸν Φί-
λιππον τὸν ἀγγελιαφόρον σας, ὅστις μᾶς
συνέλαβε. Ἦνόνισα ὅτι ἀπωλέσθημεν καὶ
ἐρριψα δυνατὴν κραυγὴν, τότε μοι λέγει
αὐτός, ὁ φίλος μου, πηγαίνετε ἡσυχῶς

κολυμβώσα ἀγαπητή μου καὶ ἀφήσατέ με μετ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀνεχώρησα, τόσον συγκεκινημένη ὥστε ὀλίγον ἐλλείψε νὰ πνιγῶ καὶ ἐπανήλθον οἰκαδε περιμένονσα φοῦεράν τινα σκηνήν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Φίλιππος μοι ἔλεγε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, πρὸ τῆς εισόδου τῆς αἰθούσης, καθ' ἣν τὸν συνήντησα.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας, ἐὰν ἔχη ἐπιστολήν τινα νὰ μοι δώσῃ.

Ἦν νόησα ὅτι ἐπωλήθη καὶ ὅτι ὁ φίλος μου τὸν ἐξηγόρασε.

Τῷ ἔδωκα τῷ ὄντι ἐπιστολάς — ὅλας μου τὰς ἐπιστολάς — τὰς διεδίδασκε καὶ μοι ἔφερε τὰς ἀπαντήσεις.

Τοῦτο διήρκεσε περὶ τοὺς δύο μῆνας περίπου. Εἶχον ἐπιστοσύνην εἰς αὐτὸν καθὼς εἶχατε καὶ ὑμεῖς ὁμοίως.

Τότε, πᾶτερ, ἰδοὺ τί συνέβη. Ἡμέραν τινα καθ' ἣν μετέβην κολυμβώσα εἰς τὴν ἰδίαν νῆσον, ἀλλὰ μόνη τὴν φορὰν ταύτην, ἐπανεῦρον τὸν ἀγγελιαφόρον σας. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος μὲ περιέμενε καὶ μοι ἐγνωστοποίησεν ὅτι θὰ μὰς προδώσῃ εἰς ὑμᾶς καὶ ὅτι θὰ σᾶς παραδώσῃ ἐπιστολάς παρ' αὐτοῦ φιλαχθείδας. κλαπείδας, ἐὰν δὲν ὑπέκυπτον εἰς τὰς ἐπιθυμίας του.

ὦ! πᾶτερ, πᾶτερ μου, φόβος ἀνάξιος μὲ κατέλαβε, ἐφοβήθην ὑμᾶς προ πάντων τὸν τόσον καλὸν καὶ ἀπαιτούμενον παρ' ἐμοῦ, ἐφοβήθην καὶ δι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν φίλον μου θὰ τὸν ἐφονεύατε ἴσως, καὶ ἐμὲ ἀκόμη, μήπως γνωρίζω; Ἦμην παράφρων, χαμένη, ἐπίστευσα ὅτι θὰ τὸν ἐξηγόραζον ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν ἀθλιον οὗτον ὅστις μὲ ἡγάπα ὡσαύτως, ὅποια ἐντροπή!

Εἶμεθα τόσον ἀδύνατοι ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, ὥστε χάνομεν τὴν κεφαλὴν εὐκολότερον ἀπὸ σᾶς. Ἐπειτα ὅταν τις ἀπᾶξ πέσει, πίπτει πάντοτε, πλέον χαμηλά, πλέον χαμηλά. Μήπως γνωρίζω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπραξα; Ἦν νόησα ὅμως ὅτι εἰς ἀπὸ σᾶς καὶ ἐγὼ θὰ ἀπεθνήσκομεν καὶ παρεδόθην εἰς τὸ κτῆνος τοῦτο. Βλέπετε πᾶτερ, δὲν ζητῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃτε.

Τότε, τότε, ἐκεῖνο δι' ἐρ ὠφειλὸν νὰ προῖδω συνέβη, παραδιδόμην εἰς τὸ κτῆνος ἐκεῖνο ὅποτε ἐπεθύμει ἐκφοβίζον ἐμέ. Ὑπῆρξεν ὡσαύτως ἐραστής μου καθὼς ὁ ἄλλος, καθ' ἑκάστην. Δὲν εἶνε ἀποτρόπαιον; ὅποια τιμωρία πᾶτερ;

Τότε πλέον εἶπον: Πρέπε, νὰ ἀποθάνω. Ζῶσα δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ σᾶς ἐχομολογῶ παρόμοιον ἔγκλημα. Ἀποθαμένη τολμῶ τὸ πᾶν. Δὲν ἡδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως ἢ νὰ ἀποθάνω, τίποτε δὲν ἡδύνατο νὰ μὲ ἐξηγήσῃ, ἤμην πολὺ ἐστιγματισμένη. Δὲν ἡδυνάμην πλέον νὰ ἀγαπῶ οὐδὲ νὰ ἀγαπῶμαι, μοι ἐφαίνετο ὅτι ἐρύπαινον ὅλον τὸν κόσμον, δίδουσα τὴν χεῖρα μου.

Μετ' ὀλίγον θὰ ὑπάγω νὰ λουσθῶ καὶ δὲν θέλω ἐπανεέλθαι.

Ἡ πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολή μου αὕτη θὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸν ἐραστὴν μου. Θὰ τὴν λάβῃ μετὰ τὸν θάνατον μου καὶ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τίποτε, θὰ τὴν διευθύνῃ πρὸς ὑμᾶς ἐκπληρῶν τὴν τελευταίαν μου εὐχήν. Θὰ τὴν ἀναγνώσῃτε ὑμεῖς ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ κοιμητηρίου.

Χαῖρε, πᾶτερ, δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ σᾶς εἰπῶ.

Κάμετε ὅτι θέλετε καὶ συγχωρήσατε με.»

Ὁ συνταγματάρχης ἐσφρόνισε τὸ ὕγρον μέτωπον του. Ἡ ψυχραιμία του, ἡ ψυχραιμία τῶν ἡμερῶν τῆς μάχης τῷ ἐπανήλθε αἰφνιδίως.

Ἐσθῆμανε.

Εἰς ὑπηρετίας ἐνεφανίσθη.

— Πέμψατέ μοι τὸν Φίλιππον εἰπε.

Ἐπειτα ἡμιάνοιξε τὸ συρτάριον τῆς τραπέζης του.

Εἰς ἀνθρώπος σχεδὸν ἀμέσως εἰσῆλθε, ὑψηλὸς στρατιώτης μὲ ἐρυθροὺς μύστακας, τὸ ὕψος πονηρὸν μὲ ὑποίλον ὀφθαλμὸν ὁ συνταγματάρχης τὸν παρετήρησε κατὰ πρόσωπον.

— Να μοι εἴπῃς τὸ ὄνομα τοῦ ἐραστοῦ τῆς συζύγου μου.

— Ἀλλὰ συνταγματάρχα μου. . . .

Ὁ συνταγματάρχης ἔλαβε τὸ περίστροφον ἐκ τοῦ ἡμικλείστου συρταρίου.

— Ἐμμέρος καὶ ταχέως, γνωρίζεις ὅτι δὲν ἀστετεύομαι.

Καλῶς. . . . συνταγματάρχα μου, εἶνε ὁ λοχαγὸς Ἀλδέρτος.

Μόλις ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦτο, φλόξ τοῦ ἔκαυσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔπεσε χαμαί. Ἡ σφαῖρα τὸν ἐπληξεν εἰς τὸ μέτωπον. (Guy de Maupassant)

N. M. Γ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΙΣΣΕΛΕ

Ἐν τῷ μέσῳ ὅλης αὐτῆς τῆς πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς προόδου, ἡ ἠθικὴ καταπίπτει. Τὸ πᾶν προχωρεῖ, τὸ πᾶν ἀποκαλύπτεται· ἐν μόνον πρᾶγμα ἐξασθενεῖται, ἡ ψυχὴ.

Ὁ ἔρως δὲν εἶνε, ὅπως τὸν λέγουν, μία κρίσις, ἐν δράμα εἰς πρᾶξιν μίαν. Ἄν εἶχεν οὕτω, συμβεβηκὸς τόσον διαδακτικὸν δὲν θὰ ἦτο ἀξίον προσοχῆς. Θὰ ἦτο καὶ θὰ ἐθεωρεῖτο ἀπλῶς ἐφήμερός τις ἀσθένεια, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ζητεῖ τις ν' ἀπαλλαχθῇ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Ὁ ἔρως εἶνε διαδοχὴ, μακροχρόνιος ἐνίοτε παθὼν πολὺ διαφόρων πρὸς ἄλληλα, τὰ ὅποια συντηροῦν καὶ ἀνανεοῦν τὴν ζωὴν.

Ἐρως καὶ θάνατος. Αἱ δύο αὗται δυνάμεις, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντίθετοι, δὲν δύνανται ὑπάρξουν κεχωρισμέναι, ἡ μία χωρὶς τὴν ἄλλην. Ἀγωνίζονται, ἀλλ' ἐν ὁμοίᾳ ἰσχύει, Ὁ ἔρως δὲν φονεύει τὸν θάνατον, ὁ θάνατος δὲν φονεύει τὸν ἔρωτα. Κατὰ βάθος συμφωνοῦν πληρέστατα. Ὁ εἰς ἐξηγεῖ τὸν ἄλλον.

Ὁ Σαίξπηρος εἶπε: «Ἡ ἀδυναμία ὑπὸ τὴν μορφὴν παίδιον».

Αἱ γυναῖκες θὰ εἰπουν ὅτι ὁ Σαίξπηρος εἶχε δίκαιον. Εἰς τὴν λέξιν παιδίον ὁλόκληρος ἡ καρδιά των ἀνοίγει καὶ συγκινεῖται.

Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἄνδρες, οἱ ὅποιοι γνωρίζομεν περισσότερον τὸν κόσμον, θὰ εἰπώμεν ὅτι τὰ παιδία, τόσον ἐλαφρά, τόσον εὐνοοῦμενα ὑπὸ τῆς φύσεως, ἰσχυροποιούμενα ὑπὸ τῆς νεαρᾶς των πίστεως αἰσθᾶ-

νονται τὸν πόνον ἀσυγκρίτως ὀλιγότερον καὶ δὲν εἶνε τὸ ὑπέρτατον σύμβολον τῆς ἀδυναμίας.

Θέλετε νὰ γνωρίσετε τὸ δυστυχὲς ὄν, τὸ ἀληθῶς δυστυχὲς, καὶ τὴν ἀληθῆ εἰκόνα τῆς ἀδυναμίας; Εἶνε ἡ γυνή.

«Ἡ γυνὴ εἶνε ὁ οἶκος» λέγει σοφῶς εἰς ἰνδικὸς νόμος. «Ἡ γυνὴ εἶνε ἡ Τύχη» λέγει σοφώτερον εἰς ἰνδὸς ποιητής. Ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν. «Ἡ πτωχὴ γυνὴ εἶνε ἡ τύχη».

Ὅλαι σχεδὸν αἱ πλούσιαι νύμφαι τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου παρουσιάζουσιν ἀξιώσεις ἀτελευτήτους, ἰδίως δὲ τὴν ἐξίωσιν τοῦ νὰ ἐξοδεύσιν ἀναλόγως τῆς προηγουμένης πλουσίας γυναῖκα.

Ἐτόλμησα ἄλλοτε νὰ διατυπώσω τὸ ἀξίωμα τοῦτο, τὸ ὅποιον καθ' ἑκάστην ἀληθεύει: «Ἐὰν θέλετε νὰ πτωχεύσῃτε, νυμφευθῆτε πλουσίαν γυναῖκα.»

Καὶ δὲν εἶνε μόνον ὁ κίνδυνος ν' ἀπολέσετε τὴν περιουσίαν σας ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὸν ἑαυτὸν σας τὸν ἴδιον, ν' ἀλλάξετε τὰς ἐξεις σας, αἱ ὅποιαί εἰς ἑκατον τοιούτους οἱ εἰσθε, αἱ ὅποιαί εἰς ἑδωκαν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰδιοτυπίαν, τὴν ὁποίαν ἔχετε.

Μία ὥρα, πολὺ ὥρα, χήρα ἔλεγε ποτὲ εἰς τινα: Κύριε, ἔχω πενήκοντα χιλιάδων δραμῶν εἰσόδημα, ἔξεις φιλησύνχους, οὐδὲν κοσμικὰς. Σᾶς ἀγαπῶ καὶ θα κάμω ὅτι θελήσετε. . . Εἰσθε παλαιὸς φίλος μου, εὐρίσκετε νὰ ἔχω κανὲν ἐλάττωμα; Ἐν μόνον, κυρία μου, τῆς ἀπληντοσύνης, τὸ ὅτι εἰσθε πλουσία».

Ἡ γυνὴ φαντάζεται ἑαυτὴν ὡς τι ἰσχυρὸν κέντρον ἔρωτος, ἐλκτικῆς δυνάμεως, πᾶσι τῆς ὁποίας πᾶσι νὰ σύρεται τὸ πᾶν. Θέλει νὰ τὴν περιτριγυρίσῃ πάντοτε ὁ ἀνὴρ μὲ ἀκόρεστον ἐπιθυμίαν, μὲ παντοτεινὴν περιεργίαν. Αἰσθάνεται ὅτι ὑπάρχει ἐν ἑαυτῇ ἡ δύναμις τοῦ νὰ παρουσιάσῃ πάντοτε νέας ἀποκαλύψεις, τοῦ νὰ δύναται ν' ἀνταπαρίνεται πάντοτε εἰς τὸν ἐπιμένοντα ἔρωτα, τοῦ νὰ δύναται νὰ ἐκπλήσῃ πάντοτε διὰ μυρίων ἀπροσδοκῆτων φάσεων χάριτος καὶ πάθους.

Ἡ γυνὴ ἐν ὅλῃ τῇ ἱστορίᾳ εἶνε ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς τῆς πολυγαμικῆς ζωῆς. Θέλει τὸν ἔρωτα ἐνὸς μόνου, ἀλλὰ τὸν θέλει ἀληθῆ ἔρωτα, ἀπληστον πάθος, ἀνήσυχον ἔρωτα, ὅστις πάντοτε, ὅπως ἡ φλόξ, ὑψοῦται καὶ θέλει νὰ ὑψοῦται.

Ὁ ἀνὴρ ἐπιθυμεῖ, ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ. Ἀνεκάλυψεν ὁ ἀνὴρ ἑκατοντάδας θρησκείων, πολυγαμικῶν νομοθεσιῶν. Ἦθελε ν' ἀπολαμβάνῃ καὶ νὰ διαρκῇ ἡ ἀπόλαυσις του. Ἐζητεῖ κατὰ πρῶτον τὴν ἡδονήν, εἰτα τὴν συνέχισιν τοῦ γένους του διὰ πολλὰ ῥίθμου οἰκογενεῖας. Ἡ γυνὴ δὲν ἠθέλε τίποτε ἄλλο ἢ ν' ἀγαπᾷ, ν' ἀνῆκῃ, νὰ διδῇ ὁλόκληρον ἑαυτήν.